

Hannelore 2

Részletek

*

Álmomban
anyám kezébe adom
az összes idegcsillapítóját,
hogy mindet vegye be,
egy egész dobozzal
nyeljen le belőlük.

Álmomban
reszket a keze,
és én biztatom.

*

Fél szemmel mindig
azt követem,
merre lépked a szobában,
mit tettem rossz helyre,
mivel bosszantom majd
föl megint,
hogy két órán keresztül
sírjon.
Keserítem az életét.
Pedig ő megtenne
értem mindent,
meghalna,
ha azzal engem
megmenthetne.

*

Egy férfi álmában tusolok.

Körülöttem gőz
és még két nő.
Nézem, hogy olvad
a lefolyó szélénél
a szappan.
Fázok. A két nő
megint túl közel jön.

*

A reggelek úgy
kúsznak be az ablakon,
mint az orromba
anyám cigarettafüstje.
Reggelente
az ágyam melletti
fotelba ül,
s füttyülve fújja
az ágy irányába
a füstöt.
Anyám fújására
ébredek.

Dühösen szívja
tüdeje mélyére
a füstöt.
Mintha látta volna,
míg aludtam,
azt a két lányt körülöttem.
Ahogy ébredek, még
felettem lebegnek.
A homlokomra lóg
a plafonról
a karjuk.

*

Újrakezdődnek a reggelek.
Üres tenyerekkel
állok a konyhakövön,
süti az arcomat a nap,
ahogy visszatükröződik
az ablak alatt álló
autó üvegéről.

Nem tudom,
melyik kezemmel
nyúljak a kanál,
és melyikkel
a bögre után.

*

Mintha kettéhasadna
a nap, az ég
egyik felébe
kapaszkodik az este,
a másik felét már
harapja a hajnal.
Várom, hátha anyám
megcsúszik a konyha kövén,
elvágódik, kettétöri
a csontjait a konyha,
hátha csillogni fog mindenfelé
a kezéből kieső pohár,
hátha táncolni fog
a szilánkok közt a fény.

*

Álmomban
magunkra gyűjtöm a házat.
A házat,
amiben anyám alszik,
hogy legyen már vége.
Várákozok.

Nem tudom
lehunyni egyik
szememet sem.

*

Eddig minden városban,
minden lakásban és ágyban
féltem, hogy ébredés után
már nem leszek ugyanaz,
mint aki lefeküdt aludni.